

Ο ΑΔΕΛΦΟΣ ΚΑΙ Η ΑΔΕΛΦΗ.
(Συνέχεια 188 προηγούμενον φύλλον)

Ἐν τῷ μεταξύ δὲ πάντων τούτων, μεταβολαί-
λιαν σπουδαῖαι ἔλαβον χώραν εἰς τὴν οἰκογένειαν
τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, εἰς τὸ μικρὸν χωρίον τῆς Ἐλ-
βετίας. Ἐνῷ δ' ὁ Ἑμμανουὴλ εἰς τὴν Σεβίλλην
ἀνετρέφετο εἰς τὰ σχολεῖα καὶ γυμνάσια τῆς
Καθολικῆς Ἐκκλησίας, ἡ ἀδελφή του, Ἰσαβέλλα,
ἐλάμβανεν ὅλως διάφορον ἐκπαίδευσιν. Πρὸ τοῦ
καιροῦ ἐκείνου, τὸ μέγα κύμα τῆς ἀναμορφώσεως
εἶχεν ἐπεκταθῇ ἐφ' ὅλην τὴν Ἐλβετίαν, ὑπερνικῶν
καὶ καταστρέφον πάντα τὰ ἐμπόδια, ἅτινα ἡ ἀ-
μάθεια, ὁ φανατισμὸς καὶ ἡ μεσαλοδοξία ἀντέ-
τατον κατ' αὐτοῦ. Ὁ Ἰωσήφ δὲ Σύντρας καὶ ἡ
σύζυγος αὐτοῦ ἠκροάζοντο, μετὰ συγκινήσεως,
τῶν ἀπλῶν καὶ παρηγορητικῶν ἀληθειῶν, τὰς ὁ-
ποίας ὁ ἱερεὺς τοῦ χωρίου ἐκήρυττε, καὶ εὐρι-
σκον αὐτὰς ὅλως διαφόρους τῶν διδασκαλιῶν καὶ
δογμάτων, ἅτινα οἱ ἱερεῖς τῆς Παπικῆς ἐκκλησίας
ἐδίδασκον. Ἐπὶ τέλους δ' ἀπέρριψαν ἐντελῶς τὸν
ζυγὸν, ὑπὸ τὸν ὁποῖον ἐστέναζον ἐκ παιδικῆς ἡλι-
κίας, ἀποσύραντες ἀμέσως καὶ τὴν Ἰσαβέλλαν ἀ-
πὸ τοῦ μοναστηρίου, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἀνετρέφετο,
καὶ θέσαντες αὐτὴν ὑπὸ τὴν κηδαιμονίαν κυρίας τι-
νος διαμαρτυρομένης, ἥτις ἐδέχετο νέας ὡς οἰκο-
τρόφους καὶ ἐξεπαίδευεν αὐτάς. Ἐπιστολαὶ πλῆ-
ρεις θερμότητος εἰδοποίησαν τὸν υἱὸν των, Ἑμ-
μανουὴλ, περὶ τῶν μεταβολῶν τούτων. Ἀλλ' ὁ
νέος, ὅστις τότε ἐπῆγαινε νὰ καταλάβῃ τὴν θέσιν
τοῦ ἐμπόρου, ἐθλίβη εἰς ὑπέρτατον βαθμὸν, διότι,
ὅπως εἶχεν ἀνατραφῇ, ἦτο τυφλὸς ὁπαδὸς τοῦ
Παπισμοῦ, καὶ κεκηρυγμένος ἐχθρὸς τῆς νέας αἰρέ-
σεως, ὅπως ὠνομάζετο τότε ὁ Διαμαρτυρισμός.

Ἡ νέα αὕτη αἵρεσις εἰς τὴν Σεβίλλην οὐδὲ
κἀν ἀνεφέρετο, εἰμὴ διὰ ψιθυρισμῶν, οἱ δὲ ὀλίγοι
τολμηροὶ συνήγοροι τοῦ Εὐαγγελίου, οἵτινες εὐ-
ρίσκοντο ἐκεῖ, ἦσαν ἐνταφιασμένοι, οὕτως εἰπεῖν,
ἐντὸς τῶν σκοτεινῶν καὶ κρυφίων εἰρηκτῶν τοῦ
φρουρίου Τριάνα, ὅπου ὁ Μέγας Ἱερεξισταστὴς,
Φερνάνδος Βαλδές, εἶχε τὴν ἔδραν του.

Ὁ Ἰωσήφ δὲ Σύντρας ὅμως ἦτον εἰς γῆν, τὴν
ὁποίαν ἡ ἀμάθεια καὶ ὁ διωγμὸς εἶχον ἐγκατα-
λείψει, καὶ ὅπου ὁ λόγος τῆς ἀληθείας ἐλάμβανε
θερμὴν ὑποδοχὴν. Οἱ ὀφθαλμοὶ του εἶχον ἀνοι-
χθῇ καὶ εἶδε τὰς πλάνας τῆς ἐκκλησίας ἐκεῖ ἡς,
ἥτις ἐκάλει τὸ κακὸν καλόν, καὶ ἀντὶ φωτὸς ἔ-
διδε σκότος, αἱ δὲ ἐνθερμοὶ παρκαλήσεις τοῦ Ἑμ-
μανουὴλ δὲν ἠδύναντο νὰ ἐλκύσωσιν αὐτὸν ὀπίσω
εἰς τὸν κόλπον τῆς. Ἐκτοτε, ἡ ἀλληλογραφία με-
ταξὺ τέκνου καὶ γονέων κατέστη σπανία, διότι ὁ
πνευματικὸς ὁδηγὸς αὐτοῦ δὲν τὸν ἐπέτρεπε νὰ
ἔχῃ σχέσιν μὲ ἐκείνους, οἵτινες εἶχον ἀπομακρυν-

θῇ ἀπὸ τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας, ὁ δὲ Ἑμμανουὴλ
ὕπνικος τυφλὸς καὶ μετὰ σεβασμοῦ τὰς διαταγὰς
τοῦ ἱερέως του.

Τὰ πράγματα διετέλουν τοιοῦτοτρόπως ὑπὲρ
τὰ τρία ἔτη, ὅτε ὁ Ἑμμανουὴλ ἔλαβεν εἰδήσεις
αἵτινες τὸν ἐβύθισαν εἰς τὴν θλίψιν, εἰς τὴν ὁποίαν,
ἐν ἀρχῇ τῆς παρούσης διηγήσεως μας τὸν εὗρομεν.
Πυρετὸς σφοδρὸς καὶ θανατηφόρος εἶχεν ἐπισκε-
φθῇ τὸ μικρὸν ἐκεῖνο χωρίον τῆς Ἐλβετίας, ὅπου
οἱ γονεῖς του κατέκουν, ἐντὸς δὲ μιᾶς ἐβδομάδος
ἀμφοτέροι, πατὴρ καὶ μήτηρ, ἔπυσαν θύματα εἰς
τὴν ἐπιρρόην του. Ἡ Ἰσαβέλλα ἔμεινεν ἤδη ὀφθα-
λμὴ καὶ εἰς ξένην χώραν, ἄνευ ἄλλου προστάτου ἢ
συντρόφου, ἐκτὸς τῆς καλῆς καὶ ἀγαθῆς αὐτῆς
τροφῆς, ἥτις διέτριβεν εἰς τὴν οἰκογένειαν των
ἀπὸ τοῦ χρόνου τῆς ἐλεύσεώς των εἰς τὴν Ἐλβε-
τίαν. Ὅλη ἐπομένως ἡ ἐλπίς καὶ ἡ ἀγάπη αὐ-
τῆς προσηλώθησαν εἰς τὸν ἀδελφόν της, τοῦτο δὲ
ἦτο ἡ μόνη ἀνακούφισις καὶ παρηγορία εἰς τὴν τε-
θλιμμένην καρδίαν τοῦ Ἑμμανουὴλ. Ἐπιθυμεί νὰ
τὴν ἐπαναφέρῃ εἰς τὴν Σεβίλλην, ὅπως τὴν εἰσα-
γάγῃ εἰς ὅλην τὴν λαμπρότητα τῶν ἀνωτάτων κύ-
κλων, καὶ οὕτως εὐχαριστῶν τὴν ἀδελφὴν του,
νὰ γείνῃ ἔτι μᾶλλον περίθλεπτος. Ἐτι πλέον ἐ-
πύθει νὰ ἐπαναγάγῃ αὐτὴν εἰς τὸν κόλπον τῆς ἐκ-
κλησίας, καὶ ἐτρέφετο μὲ τὴν ἐλπίδα, ὅτι διὰ τρυ-
φερότητος καὶ ἀγάπης ἤθελε καταπείσει αὐτὴν
νὰ ἀφήσῃ τὰς αἰρετικὰς αὐτῆς δοξασίας. Ἐγνώρι-
ζε μὲν ὅτι διέτρεχε μέγαν κίνδυνον, ἐὰν ἐξηκο-
λούθει νὰ κρατῇ τὰς δοξασίας ἐκείνας, καὶ ἤρνεϊ-
το νὰ συμμορφωθῇ μὲ τὰς διατάξεις τῆς καθολι-
κῆς ἐκκλησίας, ἰστηρίζετο ὅμως εἰς τὴν μεγάλην
αὐτοῦ ἐπιρρόην, πρὸς ἀποτροπὴν, πρόσκαιρον τοῦ-
λάχιστον, τοῦ κινδύνου. Ὁ δὲ πνευματικὸς αὐτοῦ,
Πάτερ Φερνάνδρος, ἦτο τῆς αὐτῆς γνώμης, ὥστε
ὁ Ἑμμανουὴλ ἀπεφάσισε νὰ ὑπάγῃ νὰ φέρῃ τὴν
ἀδελφὴν του οἰκαδὲ. Εἰς τὸ διάστημα τοῦ τα-
ξειδίου του ἐφαντάζετο αὐτὴν ὁποίαν τὴν εἶχεν
ἀφήσει, ἀλλ' ἔμεινε λίαν ἐκθαμβος, ἔτε, φθάσας
εἰς τὸ τέλος αὐτοῦ, εὗρεν ἀντὶ τῆς μικρᾶς καὶ ἡ-
σύχου ἐκείνης κόρης, ὠραίαν, ὑψηλὴν καὶ μεγαλο-
πρεπῆ νεάνίδα, πλήρη ζωῆς καὶ θεληγῆτρων.

ΓΕΩΛΟΓΙΑ

(Ἰδε προηγούμενον ἀριθμὸν.)

Μετὰ τὸν γρανίτην, ἔρχεται ἄλλη σειρὰ πετρωμά-
των, τὰ *Γράιτς* εἶνε δὲ καὶ ταῦτα, ὡς ὁ γρανίτης,
σύνθετα ἐκ *κουάρτς*, *φέλσπαρ*, *μίκας* καὶ ἄλλων,
ἡ δὲ ὕψις των τόσον κρυσταλλινὴ, ὥς ἐνίοτε δὲν
δύνανται νὰ διακριθῶσιν ἀπὸ τοῦ γρανίτου. Ἐκ
τῶν πετρωμάτων τούτων συνίσταται μέγα μέρος